

Herrer, jeg synes, det er en meget vanskelig Opgave at give en Domstol at skulle dømme paa Grundlag af § 11. Jeg har ikke særlig fulgt med, hvilke Virkninger Loven har haft, men jeg mener, at denne Paragraf er holdt i den Grad i almindelige Udtryk, at man kan befrygte de største Vilkaarligheder fra Domstolenes Side overfor de handlende. Der maa jo være visse handlende, som er interesserede i at faa en saadan Paragraf til at staa i Loven, men jeg tillader mig at tro, at man i den Tid, der er gaaet, maa have erfaret, at denne Paragraf er ganske uforsvarlig, og jeg vil spørge den højtærede Handelsminister, om der ikke er indsamlet forskellige Erfaringer med Hensyn til, hvorledes Loven har virket, hvorledes Domstolene har taget paa den, hvilke Mangler man mener, den har, o. s. v. Der er mange andre Paragraffer, der ikke burde findes i Loven. Lovforslaget her indeholder ikke mindre end 18 Paragraffer, men vi kan nøjes med en 4—5 Stykker. Det vil jeg gerne henstille til Udvalget at virke hen til.

Der er en Paragraf, jeg mener bør staa i Loven, nemlig § 10, thi det er en god Paragraf. Den siger: „Det er enhver forbudt i Erhvervsøjemed at benytte et Navn, Firma, Forretningskendetegn eller lignende, der ikke tilkommer ham, saavel som at benytte en ham rettelig tilkommende Betegnelse paa en Maade, der er beregnet paa og egnet til at hidføre Forvekslinger med en af en anden Erhvervsvirksomhed retmæssig ført Betegnelse. Overtrædelse heraf straffes med Bøder indtil 1,000 Kr.“ Det synes jeg er en naturlig og rimelig Beskyttelse indenfor Handel og Omsætning. Det er for sent paa Dagen til at komme ind paa mange andre Bestemmelser, og det er, som sagt, ogsaa først i Eftermiddag, jeg har opdaget, at Lovforslaget er en gammel Bekendt, men der kunde fremhæves mange andre Paragraffer som Bevis paa Lovens Umulighed. Jeg har nu nævnt en Paragraf, som jeg mener bør blive staaende, og en, som jeg mener bør slettes. Jeg vil henstille til det kommende Udvalg at tage mine Tanker under Overvejelse.

Hans Nielsen (Skanderborg Amts Iste Valgkreds): Jeg vil gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Handelsminister og til det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel). Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds anbefalede Lovforslaget med den Motivering, at det var varmt anbefalet af Erhvervsorganisationerne, men det er kun delvis, det ærede Medlem har Ret i saa Henseende, idet

Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk paa Spørgsmaal om, hvilke Virkninger Loven har haft, dertil har svaret vedrørende Tilgift og Forbud mod Salg af Varer med paatrykt Pris følgende: „men for saa vidt der fra disse Erhverv kan skønnes; har Bestemmelserne ikke i nævneværdig Grad afhjulpet de Misbrug, hvorpaa de tager Sigte“. Det vil altsaa sige, at Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk staaer meget tvivlende med Hensyn til Lovens Virkning.

Den højtærede Handelsminister sagde, at enhver her i Verden maa vogte sig, og det er jo ganske rigtigt. Den højtærede Minister føjede til, at man ikke kan give saadanne Lovbestemmelser, at man kan værne Folk i alle Tilfælde; det er ganske rigtigt, der vil altid være Tosser, som kommer galt af Sted her i Verden, men en helt anden Side af Sagen er det, at Loven paa en Maade hjælper Folk til at tage disse Tosser ved Næsen. Det, at man sætter en bestemt Pris paa en Vare, en ganske vilkaarlig Pris, der ikke har noget som helst med Varens virkelige Værdi at gøre, kan føre til, at en Kunde, naar han kommer ind i en Butik, bliver præsenteret for en saadan Genstand med paatrykt Pris, en saa at sige autoriseret Pris, en Pris, der er autoriseret i Henhold til denne Lov, idet den handlende kan henvise til denne Lov og sige: Vi har en Lov med Bestemmelser om uretmæssig Varebetegnelse, og i Henhold til denne Lov er her paatrykt en Pris; De kan være ganske sikker paa, at De, naar De køber denne Vare hos mig, ikke bliver taget ved Næsen. Men saa er det netop, at Manden bliver snydt, saa er det, han kommer til at betale det dobbelte af, hvad Varen er værd. Det er det, jeg mener er urimeligt.

Den højtærede Minister mener med Hensyn til det mærkelige Apparat, jeg har liggende paa Bordet, at naar en Mand fabrikerede et saadant Apparat og vilde sælge det for 2 Kr. 50 Øre, havde han ogsaa en vis Ret til at faa denne Pris. Men dette er jo paa en Maade at lade den enkelte Fabrikant fastsætte en Maksimalpris, og hvis denne Fabrikant kan dette, kan jo ogsaa alle andre Mennesker handle saaledes. Saa kunde en Bonde f. Eks. med lige saa megen Ret sige: Jeg skal have 40 Kr. for en Td. Rug — og der vilde maaske endda være mere Rimelighed i dette Forlangende end de 2 Kr. 50 Øre for dette Apparat. Jeg tror ikke, den højtærede Minister har megen Ret i den Betragtning, han lagde til Grund, og den strider jo ogsaa ganske mod alle de